

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกชีวิตของซามูเอล ซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย และได้ บันทึก การ เริ่ม ต้น ของอาณาจักรอิสราเอล โดยกษัตริย์ซาอูล เป็นผู้นำ ซามูเอล เป็น ศาสตราพยากรณ์ คน แรก ที่เรียก กัน ว่า ศาสตราพยากรณ์เขียนแต่บทที่ 25 ของ เล่มนี้กล่าว ถึง ความ ตาย ของ ซามูเอล หนังสือทลมัดได้กล่าวว่าซามูเอลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่ง เขา อาจ จะ เขียน บท ที่ 1 ถึง 24 เท่านั้น หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 พูดถึง “หนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย” เพราะฉะนั้นซามูเอลได้เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ ซามูเอลเกิดในตระกูลเลวี (1 พศด 6:33-38) เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลตั้งแต่สมัยของผู้วินิจฉัยจนถึงการตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ ในเล่มนี้เราได้พบดาวิด ซึ่งพร้อม กับอับราฮัมกับโมเสส เป็นคนสำคัญมากในพระคัมภีร์เดิม

นางอันทาห์ปรารถนาได้บุตรชาย

¹ มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธาอิมโซฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรอัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีอู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศุฟ คนเอฟราอิม ² ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่ออันทาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตร แต่อันทาห์ไม่มีบุตร ³ ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองซีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส

ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์⁴ ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนินนาห์ภรรยาของท่าน และแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง⁵ ท่านแบ่งให้อันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักอันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย⁶ ประปักษ์ของนางก็ย่ำเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย⁷ เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ประปักษ์ของนางก็เคียดเย้านาง เพราะฉะนั้นนางอันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร⁸ และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า “อันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับ เธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ”⁹ หลังจากที่ได้รับประทานอาหาร และดื่มที่เมืองซีโลห์แล้ว อันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลิปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์

นาง อัน นาห์ ปฏิญาณ ว่า จะ ถวาย บุตร ชาย คน นั้น แต่พระเจ้า

¹⁰ นาง เป็น ทุกข์ ร้อน ใจ มาก อธิษฐาน ต่อ พระ เย โฮ วาห์ร้องไห้คร่ำครวญ ¹¹ นางก็ปฏิญาณไว้ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมิดโกนจะไม่แตะต้องศีรษะของเขาเลย” ¹² อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮ

วาห์อยู่นั้น เอลีกีส์สังเกตเห็นดูปากของนาง ¹³ ฝ่ายอันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมุบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีกีส์สำคัญว่านางมีนเมา ¹⁴ เอลีกีส์พูดกับนางว่า “เธอจะเมามากไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเถิด” ¹⁵ แต่อันนาห์ตอบว่า “มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายนใจของดิฉัน ออก ต่อ พระพักตร์ พระเยโฮวาห์ ¹⁶ ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่าน เป็นหญิงอันธพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทຸນทຸรายนมาก” ¹⁷ แล้วเอลีกีส์ตอบว่า “จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น” ¹⁸ และนางก็กล่าวว่ “ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด” แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนาง และรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป ¹⁹ เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเอลคานาห์ก็สมสู่กับอันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

การกำเนิดของซามูเอล

²⁰ และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดอันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า “ดิฉัน ทูลขอ มา จาก พระเยโฮวาห์” ²¹ ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน ²² แต่อันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า

“ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้หย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป”²³ เอลคานาห์สามีบอกนางว่า “จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่จนให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด” นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม

นางฮันนาห์มอบซามูเอลไว้กับพระเจ้า

²⁴ และเมื่อ นาง ให้ เขา หย่านม แล้ว นาง ก็ พา เขา ขึ้น ไป พร้อมกับ วัว ผู้ สาม ตัว แป้ง หนึ่ง เอฟาห์ และ น้ำ อุ่น หนึ่ง ขวด หนึ่ง และ นาง ก็ นำ เขา มา ที่ พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์ ที่ เมือง ซี โลห์ และ เด็ก นั้น ก็ ยัง เล็ก อยู่ ²⁵ แล้ว เขา ทั้ง หลาย ก็ ม่า วัว ผู้ ตัว นั้น และ นำ เด็ก มา หา เอลิ ²⁶ นาง ก็ กั ล่า ว ว่า “โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉัน เป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ²⁷ ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน ²⁸ เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์” และเขาก็มีสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

2

การอธิษฐานอันชื่นชมยินดีของนางฮันนาห์

¹ นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูก เชิดชูขึ้น ปาก ของ ข้าพเจ้า ก็ อ้า กว้าง เข้า ใส่ ศรัทธา ของ ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ ² ไม่มีผู้ใด บริสุทธิ ตั้ง พระ เย โฮ วาห์ ไม่มีผู้ใด นอก เหนือ

พระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย
 3 อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจงร่อนออกมา
 จากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า
 ของ ความรู้ การกระทำทั้งหลาย พระองค์ ทรง เป็นผู้ ชั่ง
 ตราชั่ง 4 คันธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเซก็ได้กำลังมา
 คาคเอน 5 บรรดาคนที่เคยกินอื่มีก็ ต้อง ออกรับจ้างหากิน
 แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมั่นกำเนิดบุตรเจ็ด
 คน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป 6 พระเยโฮวาห์ทรง
 ประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคน
 ตายและก็นำขึ้น มา 7 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจน
 และทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลง และ
 พระองค์ทรง ยกขึ้น 8 พระองค์ทรง ยก คน ยากจน ขึ้น จาก
 ผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำ
 ให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก
 เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรง
 วางพิภพไว้บนนั้น 9 พระองค์จะ ทรง ดูแล อย่าง เท้า ของ
 วิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด
 เพราะว่ามีมนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่ 10 ศัตรูของ
 พระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้อง
 ใน สวรรค์ต่อสู่เขา พระเยโฮวาห์ จะ ทรง พิพากษา ที่ สุด
 ปลายพิภพ พระองค์จะทรง ประทาน กำลัง แก่กษัตริย์ของ
 พระองค์ และจะทรง ยกย่อง เขา ของ ผู้ที่พระองค์ทรง เนิม
 ไว้” 11 แล้วเอลคานาก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเด็ก
 นั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลิปโรหิต

บุตรชายทั้งสองของเอลิไม่รู้จักพระเจ้า

12 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลิ เป็นคนอันธพาล เขา
 มิได้รู้จักพระเยโฮวาห์ 13 ธรรมเนียมของปุโรหิตที่มีต่อปร

ะชาชน เป็น อย่าง นี้ เมื่อมี ประชาชน คน ใด ถวาย เครื่อง สัตวบูชา คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่ ¹⁴ เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหุ หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา ปุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น ¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า “ขอเนื้อไปให้ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ” ¹⁶ และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า “ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด” เขาจะตอบว่า “ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง” ¹⁷ ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

ซามูเอลปรนนิบัติพระเจ้าตั้งแต่เป็นเด็ก

¹⁸ แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นเด็ก คนที่คาดเอาด้วยเอโฟดผ้าปาน ¹⁹ ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมภรรยาสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี ²⁰ แล้วเอลิเคยอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แด่พระเยโฮวาห์” แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน ²¹ และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ความชั่วร้ายของบุตรชายทั้งสองของเอลิ

²² ฝ่าย เอลี ชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราว ทั้ง สิ้นที่บุตรชายทั้งสองของท่าน กระทำ แก่ คน อิสราเอล เช่นว่าเขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่ง ชุมนุมนด้วย ²³ และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า “ทำไมเจ้า จึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึง ความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ ²⁴ ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่อง ที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ ประชาชนของพระเยโฮวาห์ ทำการละเมิด ²⁵ ถ้ามนุษย์คนใด กระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อ พระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า” แต่เขาทั้งสองหา ได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระ เยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย ²⁶ ฝ่ายกุมารซามูเอลก็ เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และ ต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

พระเจ้าทรงสาปแช่งวงศัวานของเอลีตลอดไปเป็นนิตย์

²⁷ ครั้ง นั้นมีบุรุษของพระเจ้า มาหา เอลี กล่าว แก่ ท่าน ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่ เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับ วงศัวานของฟาโรห์ ²⁸ และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูล อิสราเอลทั้งหมดให้เป็นบุตรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวาย ที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวม เอ โฟด ต่อ หน้าเรา และเราได้ มอบ บรรดาของ ที่บูชาด้วยไฟ ซึ่ง คน อิสราเอล นำ มา ถวาย นั้น แก่ เรือน บรรพบุรุษ ของ เจ้า ²⁹ เหตุใด เจ้า จึงเหยียบ ย่ำ เครื่อง สัตว บูชา ของ เรา และ ของที่ เขาถวายตามบัญญัติของเราในที่อาศัยของเรา และ ให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำ

ให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา’³⁰ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า ‘เราพูดด้วยความจริงว่า วงศ์วานของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์’ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า ‘ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น’³¹ ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศ์วานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศ์วานของเจ้า’³² แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศ์วานของเจ้าเป็นนิตย์’³³ คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศ์วานของเจ้าจะตายในวัยอันแบ่งบานของเขา’³⁴ และสิ่งนี้จะเป็หมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีย์และฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว’³⁵ และเราจะให้ปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตในใจของเรา และเราจะสร้างวงศ์วานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์’³⁶ และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์วานของเจ้าจะมากرابไหว้เขาขอเงินเหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า “ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักทีหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง” ”

3

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์และปุโรหิต

¹ ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบอญัก ² อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมิดมัว มองอะไรไม่เห็น ³ ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลและซามูเอลทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ⁵ เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แต่เอลีตอบว่า “เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก” เขาก็ไปนอน ⁶ และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า “ซามูเอลเอ๋ย” และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แต่เอลีตอบว่า “ลุกเอ๋ย เรามีได้เรียกเจ้า จงนอนอีก” ⁷ ฝ่ายซามูเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา ⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แล้วเอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น ⁹ เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า “จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า ‘พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่’ ” ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน ¹⁰ และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่าง ครึ่งก่อนๆว่า “ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย” และซามูเอลทูลตอบว่า “ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์

คอยฟังอยู่”¹¹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซำ ทั้งสองข้าง”¹² ในวันนั้น เราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรา กล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด¹³ ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม¹⁴ เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศ์วานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์”¹⁵ ซามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี¹⁶ เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า “ซามูเอล บุตรของข้าเอ๋ย” และซามูเอลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”¹⁷ และเอลีถามว่า “เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขอย้ำปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้า และให้หนักยิ่งกว่า”¹⁸ ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า “คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”¹⁹ และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาของท่านตกไป เปล่าแต่สักคำเดียว²⁰ และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบาก็ทราบว่ ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์²¹ และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซีโลห์ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์

4

คนฟีลิสเตียจับหีบพันธสัญญา

¹ และ ถ้อยคำ ของ ซามูเอล มา ถึง คน อิสราเอล ทั้ง ปวง ฝ่ายคนอิสราเอล ได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก ² คนฟีลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ ³ และเมื่อกองทัพกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า “ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเรา และจะช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา” ⁴ เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลีคือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น ⁵ เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น ⁶ และเมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินเสียงให้ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า “เสียงให้ร้องอีกทีก็ครึกโครมในค่ายของคนฮีบรูนนั้นหมายความว่าอะไรกัน” และเขาทราบว่าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว ⁷ คนฟีลิสเตียก็กลัว เพราะเขากล่าวว่า “พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว” และเขากล่าวว่า “วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย ⁸ วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธิ์านุภาพนี้ได้

พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิด
 ในถิ่นทุรกันดาร ⁹ โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด
 จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของ
 คนฮีบรู ดังที่เขาเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูก
 ผู้ชายและเข้ารบ” ¹⁰ เพราะฉะนั้นคนฟิลิสเตียจึงสู้รบและ
 อิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังเต็นท์ของตน ครั้นนั้นม
 ีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสีย
 สามหมื่นคน ¹¹ และหีบแห่งพระเจ้าก็ถูกยึดไป และบุตรชาย
 ทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย ¹² ผู้ชาย
 คนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงซีโลห์ในวัน
 เดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา ¹³ เมื่อ
 เขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนน คอยเฝ้าอยู่
 เพราะจิตใจของท่านหวนด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และ
 เมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้ง
 ลิ่นก็ร้องขึ้น ¹⁴ เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า “นั่น
 เสียงอะไรกันไกลาหล” แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี
¹⁵ ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไร
 ไม่เห็น ¹⁶ ชายคนนั้นบอกเอลีว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจาก
 แนวรบ ข้าพเจ้าหนีมาจากแนวรบวันนี้” เอลีก็ถามว่า “ลูก
 เอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง” ¹⁷ ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า “อิสราเอล
 ได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกัน
 มากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟ
 นี และฟีเนหัส ก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้า ถูกยึดไป เสีย”
¹⁸ ต่อมา เมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลัง
 จากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิต
 แล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคน
 อิสราเอล อยู่สี่สิบปี ¹⁹ ฝ่ายบุตรสะเฎ้ของท่าน คือภรรยา

ของพีเนหัสมีครรภักกำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โน้มตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง ²⁰ เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง” แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง ²¹ นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า ฮีคาโบด กล่าวว่า “สง่าราศีพราภไปจากอิสราเอลแล้ว” เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อสามีและสามีของนาง ²² และนางกล่าวว่า “สง่าราศีได้พราภจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป”

5

คนฟีลิสเตียถูกสาปแช่งเนื่องด้วยหีบพันธสัญญา

¹ คนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอัชโดด ² เมื่อคนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน และวางไว้ข้างพระดาโกน ³ และเมื่อประชาชนชาวอัชโดดตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดิน ตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม ⁴ แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เคียรของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน ⁵ เพราะเหตุนี้เองบุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เข้าไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอัชโดดจนถึงทุกวันนี้ ⁶ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัชโดดอย่างหนัก พระองค์ทรง

ทำลายเขาและทรงเขียนเขาด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอัสโดดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น ⁷ และเมื่อชาวเมืองอัสโดดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า “อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก” ⁸ เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า “เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี” เขาทั้งหลายตอบว่า “ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท” เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น ⁹ แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู่เมืองนั้นกระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเขียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย ¹⁰ เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า “เขาได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย” ¹¹ เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และกล่าวว่า “จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนี้กลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย” เพราะว่ามีการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่ว เมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก ¹² คนที่ไม่ตายก็เป็นริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

6

คนฟิลิสเตียส่งหีบพันธสัญญาไปยังโยชูวาชาวเบธเชเมช

¹ หีบ แห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่น คนฟีลิสเตียเจ็ดเดือน
² คนฟีลิสเตียก็เชิญพวกบุโรฮิตและพวกโหรรมา กล่าวว่
“เราจะกระทำอย่างไรกับ หีบ แห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอก
เรว่ว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี” ³ เขาทั้งหลายตอบ
ว่ “ถ้าท่านทั้งหลายจะส่ง หีบ แห่งพระเจ้าของอิสราเอล
ไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การ
ละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลาย
จะทราบด้วยว่ เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสีย
จากท่าน” ⁴ และเขากล่าวว่ “จัดอะไร เป็นเครื่องบูชาไถ่
การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์” เขาทั้งหลาย
ตอบว่ “ลูกริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำห้าลูกกับหนู
ทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตีย เพราะ
ว่โรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อกับท่านทั้งหลายและเจ้านาย
ด้วย” ⁵ เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง
ของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่าน
ทั้งหลายจงถวายส่งอาราคีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอย
พระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย
ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน ⁶ ทำไมท่านจึง
กระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างทีชาวอียิปต์
และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อ
พระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้ง
หลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทั้งหลาย
ก็จากไป ⁷ ฉะนั้นบัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียม
เข้ากับแม่วัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่
วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากรุกๆของมันกลับไปบ้านเสียให้
พ้นจากมัน ⁸ จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน
และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็น
เครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆแล้วก็ปล่อยให้มันไป

⁹ และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบธเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าจะไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง” ¹⁰ คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัว คู่หนึ่ง เทียม เข้า กับ เกวียน แล้ว ชั่ง ลูกๆ ของมันไว้ที่บ้าน ¹¹ และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนุทองคำและรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา ¹² แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลาง ร้องพลาง ไม่ เลี้ยวขวา หรือ เลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช ¹³ ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าว สาลีอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น ¹⁴ เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช และหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นฟืน และเอาแม่วัว เป็น เครื่อง เฆา บูลา ถวาย แต่ พระเยโฮวาห์ ¹⁵ และคนเลวีก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆ ซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบธเซเมชก็ถวายเครื่องเฆา บูลา และถวายเครื่องสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น ¹⁶ และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟีลิสเตียได้เห็นแล้ว เขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น ¹⁷ ต่อไปนี้เป็นรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟีลิสเตียถวาย เป็น เครื่อง บูชา ใต้ การ ละเมิด ถวาย แต่ พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัชโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอัชเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง ¹⁸ รูปหนุทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟีลิสเตียที่

เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้ นั่น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเชเมช ¹⁹ พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเชเมช เพราะว่าเขาทิ้งหลายได้มองข้างในหีบ แห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก ²⁰ แล้วชาวเบธเชเมซจึงกล่าวว่า “ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิ์องค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี” ²¹ ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศิริยาทเยออาริมกล่าวว่า “คนฟีลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด”

7

ได้นำหีบพันธสัญญาไปยังเรือนของอาบีนาดับ

¹ ชาวศิริยาทเยออาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึง เรือนของอาบีนาดับ ซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทิ้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแล หีบ แห่งพระเยโฮวาห์ ² อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่ศิริยาทเยออาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์ ³ แล้วซามูเอล พูดกับ วงศ์วาน อิสราเอล ทั้ง สิ้นว่า “ถ้า ท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างด้าวและพระอชทาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่าน

ให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย”⁴ คนอิสราเอลจึงตั้งพระบาอัลและพระอัชทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น

การฟื้นฟูที่เมืองมิสเปห์

⁵ แล้วซามูเอลกล่าวว่า “จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสเปห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน”⁶ เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสเปห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวที่นั่นว่า “เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์” และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสเปห์⁷ เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสเปห์ เจ้านายแห่งฟีลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลัว คนฟีลิสเตีย⁸ และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย”

พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลชนะคนฟีลิสเตีย

⁹ ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวาย เป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แต่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน¹⁰ ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟีลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้กับคนฟีลิสเตีย กระทำให้คนฟีลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล¹¹ คนอิสราเอลก็ออกจากมิสเปห์ติดตามคนฟีลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์¹² แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสเปห์และเซน

เรียกชื่อศิลาที่นั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้”¹³ ดังนั้นคนฟีลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อันฟีลิสเตีย ตลอดชีวิตของซามูเอล¹⁴ หัวเมืองที่คนฟีลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัท และอิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟีลิสเตีย ครั้งนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์ด้วย

ซามูเอล เป็นผู้พยากรณ์ บุโรหิต และ ผู้วินิจฉัย คนอิสราเอล

¹⁵ ซามูเอล ได้วินิจฉัย คนอิสราเอล อยู่ตลอดชีวิตของท่าน¹⁶ และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น¹⁷ แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามัท เพราะที่บ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

8

คนอิสราเอล ปรารถนา มีกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้า

¹ อยู่มาเมื่อซามูเอล แก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล² บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา³ แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลียงไปหากำไร เขาจับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย⁴ และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากัน

มาหาซามูเอลที่เมืองรามัท⁵ และเรียนท่านว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเถิด”⁶ แต่เมื่อเขาพูดว่า “ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย” ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

คำตัดเตือนจากซามูเอล

⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสี่ที่ เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขามิได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา⁸ ตามการกระทำทั้งสี่ ซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย⁹ เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่จงคอยทั้กท้วงเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย”¹⁰ ซามูเอลจึงเอาพระดำรัสทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์¹¹ ท่านกล่าวว่า “นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้า และกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วิ่งหน้ารถรบของพระองค์¹² แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพันนาย ห้าสิบของพระองค์ ให้บางคนไถที่ดินของพระองค์ และเกี่ยวข้าว และทำคัสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ¹³ พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำคร่าว และปิ้งขนม¹⁴ พระองค์จะเอานา สวนองุ่น และสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้า ให้แก่ข้าราชการของ

พระองค์¹⁵ พระองค์จะชักร้างหนึ่งในสิบของพืชผล และผล
 อุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็ก และข้าราชการของพระองค์¹⁶
 พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชาย และคนใช้ผู้หญิง และคน
 หนุ่มๆที่ดีที่สุดในท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของ
 พระองค์¹⁷ พระองค์จะชักร้างหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน
 และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์¹⁸ ในวันนั้น
 ท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลาย
 ได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น”¹⁹
¹⁹ แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลาย
 กล่าวว่ “เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครอง
 เรา”²⁰ เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และ
 เพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไป และ
 รับผิดชอบให้เรา”²¹ และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของ
 ประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ²² และ
 พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “จงฟังเสียงของเขาทั้งหลาย
 เกิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา” แล้วซามูเอล
 จึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน”

9

พระเจ้าทรงนำซามูเอลให้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์

¹ มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อคิช บุตรชายของอาบี
 เอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโครัท บุตร
 ชายของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย² ท่าน
 มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดใน
 ฝูงชน ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูง
 กว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่ป่าขึ้นไป³ ฝ่ายฝูงแม่ลาของ

ศิขบิดาของซาอูลหายไป ศิขจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า “ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา”⁴ เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอาลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ⁵ เมื่อเขามาถึงแผ่นดินคูฟซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า “มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา”⁶ แต่คนใช้ตอบท่านว่า “ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้น เป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน”⁷ แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า “แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในยามของเราทั้งหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้าเรามีอะไรบ้าง”⁸ คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า “ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเซเซลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา”⁹ (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน” เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่า ผู้พยากรณ์นั้นในสมัยเดิม เขาเรียกว่า ผู้ทำนาย)¹⁰ และซาอูล จึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า “พูดดีนี้มาให้เราไปกันเถิด” เขาทั้งสองขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่¹¹ ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า “ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ”¹² เธอทั้งหลายตอบว่า “อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมือง

เมื่อคืนนี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง 13 พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบ ก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะว่าท่านจะต้องมาอวยพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับ เชิญจึงรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกันที่” 14 เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนียสถานสูงนั้น 15 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้ว ในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า 16 “พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเชิญเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา” 17 เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า “ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา” 18 แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า “ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน” 19 ซามูเอลตอบซาอูลว่า “ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปุชนียสถานสูงนั้น เพราะว่าในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซึ่งอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน 20 ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอา

ใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอก หรือ” ²¹ ซาอูลตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็ก น้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า” ²² แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้นั่งในตอนต้นที่นั่งสำหรับผู้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน ²³ และซามูเอลพูดกับคน คราวว่า “จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า ‘เก็บไว้ต่างหาก’ นั้นมา” ²⁴ คนครวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า “ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า ‘ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว’ ” ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น ²⁵ และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปูชนียสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน ²⁶ และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล ²⁷ เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่ขานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า “จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไป ก่อน (และเขาก็เดิน พัน ไป) ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ”

10

การ เจิม ซาอูล ด้วย น้ำมัน ให้ เป็นกษัตริย์ หมายถึง สำคัญ
ต่างจากพระเจ้า

1 แล้ว ซามูเอล ก็ หยิบ ขวด น้ำมัน เทลงบน ศีรษะของ ซาอูล และ จูบ ท่าน แล้ว กล่าว ว่า “พระเยโฮวาห์ ทรง เจิม ท่าน ไว้ ให้ เป็น เจ้า นาย เหนือ มรดก ของ พระองค์ แล้ว มิใช่ หรือ”
2 เมื่อ ท่าน จาก ฉนั้น ไป ใน วัน นี้ ท่าน จะ พบ ชาย สอง คน ริม ที่ ฝั่ง ศพ ของ นาง ราเชล ใน เขต แดน เบน ยามิน ที่ เศลช่าห์ และ เขา ทั้ง สอง จะ บอก ท่าน ว่า ‘ลา ซึ่ง ท่าน ไป หา นั้น พบ แล้ว ดู เกิด บัด นี้ บิดา ของ ท่าน เลิก กังวล เรื่อง ลา แล้ว และ ร้อน ใจ เรื่อง ของ ท่าน กล่าว ว่า “เราจะ ทำ อย่างไร เรื่อง บุตร ชาย ของ เรา ดี”’
3 และ ท่าน จะ เดิน เลย ที่ นั้น ไป ถึง ที่ ราบ ต่า บล ทา โบร์ ที่ นั้น ชาย สาม คน ซึ่ง กำลัง ขึ้น ไป เผ่า พระเจ้า ที่ เบธ เอล จะ พบ ท่าน คน หนึ่ง อุ่ม ลุก แพะ สาม ตัว อีก คน หนึ่ง ถือ ขน มปัง สาม ก้อน และ อีก คน หนึ่ง ถือ ถุง หนึ่ง น้ำ อุ่น ถุง หนึ่ง
4 เขา ทั้ง หลาย จะ คำ นับ ท่าน และ มอบ ขน มปัง ให้ ท่าน สอง ก้อน ซึ่ง ท่าน จะ รับ จาก มือ ของ เขา
5 ต่อ จาก นั้น ท่าน จะ มา ถึง ภู เขา ของ พระเจ้า ที่ นั้น มี กอง ทหาร รักษา การ ของ คน ฟิ ลี ส เตีย อยู่ มา เมื่อ ท่าน มา ถึง เมือง นั้น ท่าน จะ พบ ผู้ พยา กรณ์ หมู่ หนึ่ง กำลัง ลง มา จาก ปุ ชน ีย สถา น สูง ถือ พิน ใหญ่ รำ มะ นา ปี พิน เขา คู่ นำ หน้า มา กำลัง พยา กรณ์ เร็ย มา
6 แล้ว พระ วิญ ญา ณ ของ พระ เย โฮ วาห์ จะ มา ส ถิต กับ ท่าน และ ท่าน จะ พยา กรณ์ กับ คน เหล่า นั้น เป ลี ย น เป็น คน ละ คน
7 เมื่อ หมายถึง สำคัญ เหล่า นี้ เกิด แก่ ท่าน แล้ว จง กระ ทำ อะไร ตาม แต่ มี โอกาส เกิด เพราะ พระ เจ้า ทรง ส ถิต กับ ท่าน
8 และ ท่าน จง ลง ไป ที่ กิล กาล ก่อน ฉนั้น และ ดู เกิด ฉนั้น จะ ลง มา หา ท่าน เพื่อ จะ ถวาย เครื่อง เผา บูชา และ

ถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน จนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะกระทำอะไร”⁹ เมื่อซาอูลหันหลังไปจะจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น¹⁰ เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา¹¹ และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่าคุณดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับ พวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า “อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของศิษซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”¹² ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ตอบว่า “และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร” ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า “ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”¹³ เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง¹⁴ ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า “เจ้าไปไหนมา” และท่านตอบว่า “ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล”¹⁵ ลุงของซาอูลกล่าวว่า “ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง”¹⁶ และซาอูลตอบลุงของท่านว่า “เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว” แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย¹⁷ ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสพาห์¹⁸ และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่นั่นที่บีบบังคับเจ้า’¹⁹ แต่วันนี้ท่าน ละทิ้ง พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่ง

ช่วย ท่าน ให้พ้น จาก บรรดา ความ ยาก ลำบาก และ ความ
 ทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘เราไม่ยอม แต่ขอตั้ง
 กษัตริย์ไว้เหนือเรา’ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้า
 ฝ่าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตาม คนที่นับ
 เป็น พันๆ ของท่าน” ²⁰ แล้ว ซามูเอล ก็ นำ ตระกูล อิสราเอล
 ทุก ตระกูล เข้า มา ไกล่ และ จับ สลาก ได้ ตระกูล เบน ยา มิน
²¹ ท่าน ก็ นำ ตระกูล เบน ยา มิน เข้า มา ไกล่ ตาม ครอบครั
 จับ สลาก ได้ ครอบครั มัตริ และจับ สลาก ได้ ซาอูล บุตรชาย
 คีซ แต่เมื่อ เขา หา ซาอูล ก็ หา ไม่ พบ ²² เขา จึง ทูล ถาม พระ
 เยโฮวาห์ ต่อ ไป ว่า “ชาย คน นั้น มา ที่ นี้ หรือ ยัง” และ พระเย
 โฮวาห์ ตรัส ว่า “ดูเถิด เขา ซ่อน ตัว อยู่ ที่ กอง สัมภาระ” ²³ เขา
 ทั้ง หลาย จึง วิ่ง ไป พา ท่าน มา จาก ที่ นั้น และ เมื่อ ท่าน ยืน อยู่
 ท่ามกลาง ประชาชน ท่าน ก็ สูง กว่า ประชาชน ทุก คน จาก บ่า
 ขึ้น ไป ²⁴ ซามูเอล จึง กล่าว แก่ ประชาชน ทั้ง ปวง ว่า “ท่าน
 เห็น ผู้ที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง เลือก ไว้ แล้ว หรือ ใน ท่ามกล
 าย ประชาชน ไม่มี ใคร เหมือน ท่าน” และ ประชาชน จึง ร้อง เสียง
 ดัง ว่า “ขอ กษัตริย์ ทรง พระ เจริญ” ²⁵ แล้ว ซามูเอล จึง บอก กับ
 ประชาชน ให้ ทราบ ถึง สิทธิ และ หน้า ที่ ของ ตำแหน่ง กษัตริย์
 และ ท่าน บันทึ ก ไว้ ใน หนังสือ และ วาง ถวาย ต่อ พระ พักตร์
 พระ เยโฮวาห์ แล้ว ซามูเอล ก็ ให้ ประชาชน กลับ ไป ยัง บ้าน ของ
 ตน ทุก คน ²⁶ ซาอูล ก็ กลับ ไป ยัง บ้าน ของ ท่าน ที่ กิเบอาห์ ด้วย
 และ มี พวก นักรบ ซึ่ง พระ เจ้า ทรง ตล จิต ใจ ไป กับ ท่าน ด้วย
²⁷ แต่ มี คน อันธ พาล บาง คน กล่าว ว่า “ชาย คน นี้ จะ ช่วย เรา ให้
 พ้น ได้อย่างไร” และ เขา ทั้ง หลาย ก็ ดูหมิ่น ท่าน ไม่ นำ เครื่อง
 บรรณาการ มา ถวาย แต่ ท่าน ก็ นิ่ง เสียบ

11

ซาอูลชนะคนอัมโมน

¹ ฝ่ายนาหาซคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายล้อมเมืองยาเบชกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบชจึงพูดกับนาหาซว่า “ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน” ² แต่นาหาซคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลวงตาขวาของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อภัยแก่คนอิสราเอลทั้งปวง” ³ ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบชกล่าวแก่ท่านว่า “ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน” ⁴ เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้เสียงดัง ⁵ ดุเถิด ซาอูลตื่นรุ่งเช้ากลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า “ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้” ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกเขา ยาเบช ⁶ เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พระวิญญานของพระเจ้าก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ⁷ ท่านจึงเอาวัวมาคู่หนึ่งฟันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสิ้นของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสารกล่าวว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่วัวของเขา” และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน ⁸ เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาก็ได้สามหมื่นคน ⁹ เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบชกิเลอาดว่า ‘พรุ่งนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะ

ได้รับ การช่วย ให้พ้น ’ ” เมื่อ ผู้สื่อสาร กลับ มาบอก พวก ยาเบช เขา ทั้ง หลาย ก็ มี ความ ยินดี ¹⁰ ดังนั้น ชาว ยาเบช จึง ว่า “พรุ่ง นี้ เรา จะ มอบ ตัว ของ เรา ไว้ ให้ แก่ ท่าน ท่าน จง กระทำ แก่ เรา ตาม ที่ ท่าน เห็น ควร ทุก อย่าง ” ¹¹ พอ วัน รุ่ง ขึ้น ชาว อูล ก็ จัด พล ออก เป็น สาม กองทัพ ยก เข้า มา กลาง ค่าย ใน ยาม สาม และ ฆ่า ฟิน คน อัม โมน เสีย จน เวลา แดด จัด ต่อ มา ผู้ ที่ เหลือ อยู่ ก็ กระจาย กระจาย ไป รวม กัน ไม่ได้ สัก คู่ เดียว เลย ¹² แล้ว ประชาชน จึง เรียก ซามูเอล ว่า “คน ที่ พูด ว่า ‘ชาว อูล จะ ปกครอง เหนือ พวก เรา หรือ’ นั้น มี ใคร บ้าง จง นำ คน เหล่า นั้น ออก มา เรา จะ ได้ ฆ่า เขา เสีย ” ¹³ แต่ ชาว อูล กล่าว ว่า “ใน วัน นี้อ่า ให้ ผู้ ไต ถู ก ประหาร ชีวิต เลย เพราะ ว่า วัน นี้ เป็น วัน ที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง ช่วย คน อิสราเอล ให้ พ้น ” ¹⁴ แล้ว ซามูเอล จึง กล่าว แก่ ประชาชน ว่า “มา เกิด ให้ เรา พากัน ไป ยัง กิลกาล และ รื้อ ฟืน เรื่อง ราชา อาณาจักร ที่ นั้น อีก ”

ประชาชน ทั้ง ปวง ตั้ง ชาว อูล ให้ เป็น กษัตริย์

¹⁵ ประชาชน ทั้ง ปวง จึง ขึ้น ไป ยัง กิลกาล และ ที่ นั้น เขา ทั้ง หลาย ก็ ตั้ง ชาว อูล เป็น กษัตริย์ ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ที่ กิลกาล แล้ว ที่ นั้น เขา ทั้ง หลาย ถวาย สัตว์ เป็น เครื่อง สันติบูชา ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ชาว อูล กับ ประชาชน อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ ขึ้น ชม ยินดี อย่าง ยิ่ง ที่ นั้น

12

ซามูเอล ประกาศ เรื่อง อาณาจักร อิสราเอล

¹ ซามูเอล จึง กล่าว แก่ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง ว่า “ดู เกิด ข้าพเจ้า ได้ ฟัง เสียง ของ ท่าน ทุก เรื่อง ซึ่ง ท่าน ได้ บอก ข้าพเจ้า และได้ แต่ง ตั้ง กษัตริย์ เหนือ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว ² และ บัด นี้ ดู เกิด กษัตริย์ ก็ ดำเนิน อยู่ ต่อ หน้า ท่าน ส่วน ข้าพเจ้า ก็ ชรา

ผม หงอก แล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนทุกวันนี้ ³ ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยาน ปรีกปรีาข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวัวของผู้ไต่บ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ไต่ไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้น้อผู้ไต่ ข้าพเจ้าได้บิบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ไต่ ซึ่ง จะกระทำ ให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าว มา และข้าพเจ้า จะ คินให้แก่ท่าน” ⁴ เขาทั้งหลาย กล่าวว่า “ท่านมิได้น้อเรา หรือบิบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ไต่” ⁵ ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า” และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว”

ซามูเอลบอกประชาชน เรื่อง เวลา ต่างๆ ที่ พระเจ้า ทรง ช่วยอิสราเอลให้รอด

⁶ และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ⁷ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคติของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวด้วยบรรดา พระรา ชกิจอัน ขอบ ธรรม ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลาย และแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ⁸ เมื่อ ยา โคบ เข้าไป ใน อียิปต์ และ บรรพบุรุษ ของ ท่าน ร้อง ต่อ พระ เย โฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้นำบรรพบุรุษของท่าน ออก จาก อียิปต์ และ ทำให้ เขา มา อาศัย อยู่ใน ที่ นี้ ⁹ แต่เขาทั้งหลายลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย

พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของสิเสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาไซร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อับราฮัมของท่าน¹⁰ และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ ละทิ้ง พระเยโฮวาห์ ไป ปรนนิบัติพระบาอัล และพระอิชทารอท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์'¹¹ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย¹² และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาชกษัตริย์ คนอัมโมนมาต่อสู้อันทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ได้ แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน¹³ ฉะนั้นบัดนี้จงดูกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว¹⁴ ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป¹⁵ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้อันทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้อับราฮัมของท่าน

ฟ้าร้องและฝนในฤดูเกี่ยวข้าวสาทิพิสูจน์ว่าพระเจ้ายัง

ทรงรับคนอิสราเอล

16 เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ท่าน ทั้ง หลาย จง ยืน นิ่ง อยู่ คอย ดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำ ต่อหน้า ต่อตาของท่านทั้งหลาย 17 วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าว สาลีไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้า จะ ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โฮ วาห์ และ พระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่าน ได้ กระทำ ใน สาย พระเนตร ของ พระ เย โฮ วาห์ ใน การ ที่ ได้ ขอ ให้ มี กษัตริย์ สำหรับท่าน” 18 ซามูเอล จึง ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โฮ วาห์ และ พระ เย โฮ วาห์ ทรง ส่ง ฟ้า ร้อง และ ฝน มา ใน วัน นั้น ประชาชน ทั้ง หลาย ก็ เกรง กลัว พระ เย โฮ วาห์ และ ซามูเอล ยิ่ง นั ก 19 และ ประชาชน ทั้ง หลาย เรียก ซามูเอล ว่า “ขอท่าน อธิษฐาน ต่อ พระ เย โฮ วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน เพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้ เพิ่ม ความ ชั่ว นี้ เข้า กับ บาป ทั้ง สิ้น ของ เรา คือ ขอ ให้ มี กษัตริย์ สำหรับ เรา ทั้ง หลาย” 20 และ ซามูเอล กล่าว แก่ ประชาชน ว่า “อย่า กลัว เลย ท่าน ทั้ง หลาย ได้ กระ ทำ ความ ชั่ว นี้ ทั้ง สิ้น จริง ๆ แล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสีย จาก การ ติดตาม พระ เย โฮ วาห์ แต่จง ปรน นิบัติ พระ เย โฮ วาห์ ด้วย สิ้น สุด ใจ ของ ท่าน 21 และอย่าหันเหไปติดตามสิ่ง ไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็น สิ่ง ไม่มีสาระ 22 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้งประชาชน ของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะ พระ เย โฮ วาห์ ทรง พ้อ พระ ทัย แล้ว ที่ จะ กระ ทำ ให้ ท่าน เป็น ประชาชน ของ พระ องค์ 23 ยิ่ง กว่า นั้น ส่วน ข้าพเจ้า ขอ พระ เจ้า อย่า ยอม ให้ ข้าพเจ้า กระ ทำ บาป ต่อ พระ เย โฮ วาห์ เลย ด้วย การ หยุด อธิษฐาน เพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้า จะ สอน ทาง ที่ ดี และ ที่ ถูก ให้ ท่าน 24 จง ยำ เกรง พระ เย โฮ

ว่าที่เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น ²⁵ แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความช่วยเหลือ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย”

13

ซาอูลทรงคัดเลือกกองทหาร ไปตีคนฟีลิสเตีย

¹ ซาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี ² ซาอูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับซาอูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับเต็นท์ของตนทุกคน ³ โยนาธานได้ตีกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาพ่ายแพ้ไป คนฟีลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และซาอูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า “ขอให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยิน” ⁴ และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ซาอูลได้รับชนะกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นทีเกลียดชังของคนฟีลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับซาอูลที่กิลกาล ⁵ และคนฟีลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่คมาซทางตะวันออกของเบธาเวน ⁶ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบใน

ชอก หิน ใน อุโมงค์ และใน บ่อ ⁷ พวกเขาบางคน คน ได้ ซ้ำม
แม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายซา
อูล พระองค์ยังประทับอยู่ที่กิเลอาด และประชาชนทั้งหมด
ติดตามพระองค์ไปด้วยตัวสั้น

ซาอูลทรงอดทนไม่ไหว จึงถวายเป็นเครื่องบูชา

⁸ พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ซาอูลกำหนด
ไว้ แต่ซาอูลมิได้มาที่กิเลอาด ประชาชนก็แตกกระจาย
ไป จาก พระองค์ ⁹ ดังนั้น ซาอูล จึง ตรัสว่า “จง นำ เครื่อง
เผา บูชา มา ให้ เรา ที่นี่ และ เครื่อง สัน ตินูชาด้วย” และ
พระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา ¹⁰ ต่อมาพอพระองค์ถวาย
เครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด ซามูเอลก็มาถึง ซาอูลก็เสด็จ
ออกไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน

พระเจ้าทรงปฏิเสศกษัตริย์ซาอูล

¹¹ ซามูเอลถามว่า “ท่านได้ กระทำอะไร ไป แล้วนี้” และ
ซาอูลตรัสตอบว่า “เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจาย
ไป จาก ข้าพเจ้า และ ท่าน ก็มีได้มา ภายใน วันที่ กำหนด ไว้
และคนฟีลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มิคมาซ ¹² ข้าพเจ้าจึงว่า
‘บัดนี้ คนฟีลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิเลอาด และ
ข้าพเจ้ายังมีได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์’ ข้าพเจ้า
จึง ช่ม ตัว เอง และได้ ถวาย เครื่อง เผา บูชา ” ¹³ และ ซา มู
เอล กล่าว แก่ ซา อูล ว่า “ท่าน ได้ กระทำ การ ที่ โง่ เหล่า เสีย
แล้ว ท่าน มิ ได้ รักษา พระบัญชา แห่ง พระเย โฮวาท் พระเจ้า
ของ ท่าน ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญชา ท่าน ไว้ เพราะ พระเย โฮ
วาท் จะ ได้ ทรง สถาปนา ราช อาณาจักร ของ ท่าน เหนือ อิส
ราเอล เป็น นิตย์ แล้ว ¹⁴ แต่ บัด นี้ ราช อาณาจักร ของ ท่าน จะ
ไม่ ยั่งยืน พระ เย โฮวาท் ทรง หา ชาย อีก คน หนึ่ง ตาม ชอบ

พระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้น ให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้”¹⁵ และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และซามูเอลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน¹⁶ ซามูเอลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาช¹⁷ มีกองปล้นออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ยังแผ่นดินชูอัล¹⁸ อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทุรกันดาร¹⁹ คราวนั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟีลิสเตียกล่าวว่า “เกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง”²⁰ แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟีลิสเตียเพื่อลับเหล็กไถ ฆวาน และจอบของเขา²¹ แต่พวกเขาคิดค่าลับสำหรับลับจอบ ฆวาน สามง่าม ฆวาน และติดประทัด²² เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับซามูเอลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ซามูเอลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์มี²³ และกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมิคมาช

14

การชนะอันยิ่งใหญ่ของโยนาธาน

¹ อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซามูเอลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียข้างโน้น” แต่หา

ได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่² ซาอูลทรงพักอยู่ที่ชานเมืองกิเบอาห์ได้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน³ กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิทอบ พี่ชายของ อีคาโบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลิปุโรหิต แห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือเอโฟดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายोजनाธานไปแล้ว⁴ ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะข้ามไป ยิ่งค่ายของฟีลิสเตียนนั้น มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสเนห์⁵ หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้า มิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์⁶ โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “มาเถิด ให้เราข้ามไปยัง กองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้นไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย”⁷ ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า “จงกระทำทุกสิ่งที่จิตใจของท่านอยากกระทำ หนีไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร”⁸ แล้วโยนาธานกล่าวว่า “ดูเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น⁹ ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า ‘จงคอยอยู่จนกว่าเราจะมาหาเจ้า’ แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา¹⁰ แต่ถ้าเขาว่า ‘จงขึ้นมาหาเราเถิด’ แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา”¹¹ ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟีลิสเตียเห็น และคนฟีลิสเตียกล่าวว่า “ดูเถิด พวกฮีบรูออก

มาจากภูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว”¹² และคนที่กองทหารรักษาการ จึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง” และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว”¹³ แล้วโยนาธานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป¹⁴ การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อยู่ในระยะทางครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่¹⁵ และบังเกิดการสิ้นสะท้านในค่าย ในทุ่งนา และในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้น และถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสิ้นสะท้านมากยิ่งขึ้น¹⁶ ยามของซาอูลที่อยู่ ณ ก็เบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป รุ่งติกันไปมา¹⁷ แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า “จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง” และเมื่อนับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น¹⁸ และซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า “จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่” เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย¹⁹ อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับบุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซาอูลจึงตรัสกับบุโรหิตว่า “หัดมือไว้ก่อน”²⁰ ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง²¹ ฝ่ายคนอีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่าย

จากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอล ผู้อยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาธาน²² ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย²³ พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธาเวนเลยไป²⁴ และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า “ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” เพราะฉะนั้น พวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย²⁵ และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง²⁶ เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีใครใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ²⁷ แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหย่ที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตาก็แจ่มใสขึ้น²⁸ มีชายคนหนึ่งเรียนว่า “พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า ‘ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’” และพวกพลก็อ่อนเพลีย²⁹ แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า “บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าดาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย³⁰ ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่ริบมาจากศัตรูซึ่งเขาหามาได้อย่างอิมหน่าจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟีลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ”³¹ ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจากมิคมาชถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก³² และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่ริบได้ เอากะและวัว และลูกวัว มาฆ่าเสีย

ณ ที่นั่นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด³³ แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า “ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด” และซาอูลจึงรับสั่งว่า “พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เราวันนี้”³⁴ และซาอูลตรัสว่า “ท่านจงกระจัดกระจ่ายกันไปท่ามกลาง พวกพล และบอกเขาว่า ‘ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด’” คินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น³⁵ และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์³⁶ แล้วซาอูลรับสั่งว่า “ให้เราลงไปตามคนฟีลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย” และเขาทั้งหลายตอบว่า “จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด” แต่บุโรหิตกล่าวว่า “ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด”³⁷ และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ” แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน³⁸ และซาอูลจึงตรัสว่า “มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลพึงทราบและเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้³⁹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น” แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์⁴⁰ แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า “พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง” และ

ประชาชนทูลซาอูลว่า “ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ⁴¹ ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า “ขอทรงสำแดงฝ่ามือแก่ข้า” ข้างฝ่ายซาอูล และโยนาธาน ถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป ⁴² แล้วซาอูลรับสั่งว่า “จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา” และโยนาธานถูกสลาก ⁴³ แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า “เจ้าได้กระทำให้อะไร จงบอกเรามา” โยนาธานก็ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย” ⁴⁴ และซาอูลตรัสว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษและให้หนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่” ⁴⁵ แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า “โยนาธาน ควรจะถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้ทำให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า” ประชาชนไถ่โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย ⁴⁶ แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน ⁴⁷ เมื่อซาอูลได้รับ ตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้อัรบราคาศศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโศบาห์ และกับคนฟีลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป ⁴⁸ พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลข และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา ⁴⁹ ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิชวี มัลคิซัว และชื่อธิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนหัวปีชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาล ⁵⁰ ชื่อมเหสีของซาอูลคืออา

หิโนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัธ และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของซาอูล ⁵¹ คีซเป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล ⁵² ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแก่วกกล้า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

15

ซาอูลไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดใจเรื่องคนอามาเลข

¹ ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า “พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามา เจิมท่าน เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวาจาของพระเยโฮวาห์ ² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราจะลงโทษอามาเลขในการที่สกัดทางอิสราเอล เมื่อเขาออกจากอียิปต์ ³ บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลข และทำลายบรรดาที่เขา มีนั่นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัว แกะ อูฐ และลา’” ⁴ ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน ⁵ ซาอูลก็ทรงยกกองทัพบมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลข และตั้งซุ่มอยู่ในหุบเขา ⁶ และซาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า “ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลข เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาแยกออกมาจากอียิปต์” ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลข ⁷ และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลขพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวิลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์ ⁸ ทรงจับอา กัก กษัตริย์ของ คนอามา

เลขได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ⁹ แต่ซาอูล และ ประชาชน ได้ไว้ชีวิตอากั๊ก และที่ตีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งดีๆ ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาดูถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น¹⁰ แล้วพระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า¹¹ “เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูล เป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา” และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยังรุ่ง¹² และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า “ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคาร์เมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนลงไปถึงกิลกาล”¹³ และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว”¹⁴ และซามูเอลกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น เสียงแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร”¹⁵ ซาอูลตอบว่า “เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลข เพราะพวกเขาพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น”¹⁶ แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า “ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคือนี่” และซาอูลก็เรียนท่านว่า “จงกล่าวไปเถิด”¹⁷ และซามูเอลเรียนว่า “แม่ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้

เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ¹⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า ‘จงไปทำลายคนอามาเลขคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด’¹⁹ เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปฉกฉวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์’²⁰ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากักกษัตริย์แห่งคนอามาเลขมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลขเสียอย่างสิ้นเชิง²¹ แต่พวกพลได้เก็บ ส่วนของ ทรัพย์ เกลย รวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิลังกาล”²² และซามูเอลกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา มากเท่ากับ การที่จะเชื่อ ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดุเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้²³ เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความดื้อดึงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์”²⁴ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้ กระทำบาป แล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ ละเมิด พระบัญญัติของ พระ เยโฮวาห์ และ คำ ของ ท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย²⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่าน โปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัส

การพระเยโฮวาห์”²⁶ และซามูเอลเรียนซาอูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวอนะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล”²⁷ พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด²⁸ และซามูเอลเรียนท่านว่า “ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรง ฉีก ราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน²⁹ ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มูสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช้มนุษย์ที่จะกลับใจไม่”³⁰ ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”³¹ ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็นมัสการพระเยโฮวาห์³² แล้วซามูเอลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงนำอากั๊ก กษัตริย์ของคนอามาเลขมาให้ข้าพเจ้า” และอากั๊กก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตา เบิกบาน อากั๊กกล่าวว่า “ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว”³³ ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า “ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไร้บุตรฉันใด มารดาของท่านจะไร้บุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น” และซามูเอลก็ฟันอากั๊กเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลาท³⁴ ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามัท และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล³⁵ และซามูเอลไม่มาพบซาอูล อีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โคกเศร่าเพราะซาอูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

16

พระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ ซามูเอล ว่า “เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำ มัน ให้เต็ม เขา สัตว์ ของเจ้า แล้ว ก็ไป ถေး เรา จะ ใช้เจ้า ไป หา เจสซี ชาว เบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา” 2 ซามูเอลก็กราบทูลว่า “ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอูลได้ยินเขาคงฆ่าข้าพระองค์เสีย” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามาถวายสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์’ 3 จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตว์บูชานั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้เรา ผู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า” 4 ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั้นออกมาหาท่านกล่าวว่า “ท่านมาอย่างสันติหรือ” 5 และซามูเอลตอบว่า “มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตว์บูชา กับเรา” และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตว์บูชา 6 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว” 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอด

พระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ”⁸ แล้วเจสซีก็นำอาบินาดับให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้”⁹ แล้วเจสซีให้ซั่มมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้”¹⁰ แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้”¹¹ แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า “บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ” เจสซีตอบว่า “ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูเถิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่” และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า “จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่”

ดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

¹² เจสซีก็นำคน ไป นำ เขามา ฝ่ายเขา เป็น คน ผิวดำแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ”¹³ ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัท

เมื่อดาวิดติดพันแล้วซาอูลก็ทรงข่มขืนขึ้นขึ้นและหายดี

¹⁴ ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็พรากจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรงมานซาอูล¹⁵ และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า “ดูเถิดบัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมานพระองค์อยู่”¹⁶ ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลายจงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่มีฝีมือใน

การติดพินเขา คู่ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้า
 สิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพิน เขา คู่แล้ว พระองค์จะหายดี”
 17 ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “จงไปหาชายคนหนึ่ง
 ที่ติดพินได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา” 18 คนหนึ่งในพวก
 ผู้รับใช้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของ
 เจสซีชาว เบธเลเฮม เป็นผู้มีฝีมือในการติดพิน เป็นคน
 กล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็น
 คนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา” 19 เพราะ
 ฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า “จงให้ดาวิด
 บุตรชายของท่าน ผู้อยู่กับ แกะนั้น มาหาเรา” 20 และเจส
 ซีก็จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถูงหนึ่งใส่น้ำองุ่นถูง
 หนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ฝากไปกับดาวิดบุตรชายของท่าน
 ให้ถวายซาอูล 21 ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ
 ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธ
 ของซาอูล 22 และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า “เราขอรับรอง
 ให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมา ยืนอยู่เบื้องหน้าเราเถิด
 เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา” 23 อยู่มาเมื่อ
 วิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หยิบพิน
 เขา คู่ใช้มือติดถวาย ซาอูลก็ทรงชุ่มชื้นขึ้นและหายดี และ
 วิญญาณชั่วก็พราวจากพระองค์ไป

17

โกลิอัทมนุษย์ยักษ์ของคนฟิลิสเตียทำทนายคนอิสราเอล

1 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม
 เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และ
 ตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซคาห์ที่เอเฟส

ดัม มิมี ² และซาอูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟิลิเตีย ³ คนฟิลิเตียยืนอยู่ที่ภูเขาช้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเข่อีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง ⁴ มีผู้หนึ่งชื่อโกลิอัท เป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟิลิเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ ⁵ เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเซเชลเป็นทองสัมฤทธิ์ ⁶ และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์ แขนงอยู่ที่ป่า ⁷ ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพรวนทอผ้า ตัวหอกหนักหกร้อยเซเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า ⁸ เขาออกมายืนตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟิลิเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้ ⁹ ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของเรา และรับใช้เรา” ¹⁰ และคนฟิลิเตียคนนั้นกล่าวว่า “วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด” ¹¹ เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟิลิเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก ¹² ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูลชายคนนี้เป็นคนแก่แล้ว เป็นคนอายุมาก ¹³ บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลีอับ คนถัดมาอาบินาดับ และคนที่สามซัมมาห์ ¹⁴ ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว

ดาวิดไปยังค่ายทหารของซาอูล

15 แต่ดาวิดกลับจากซาอูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม 16 คนฟีลิสเตียคนนั้นได้ออกมายืนอยู่ทั้งเช้าและเย็นตั้งสี่สิบวัน 17 เจสซีส่งดาวิดบุตรชายของตนว่า “ข้าวักวันนี้เอฟาห์หนึ่ง และขนมปังสี่สิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็วๆ 18 และจงนำเนยแข็งสี่ชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง” 19 ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟีลิสเตียอยู่ 20 ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนำเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก 21 คนอิสราเอลกับคนฟีลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ 22 ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทักทายพี่ชายของตน 23 เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดุเถิด คนฟีลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟีลิสเตียกล่าวทำอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน 24 เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก 25 คนอิสราเอลพูดว่า “เจ้าเคยเห็น คนที่ออกมา นั้น หรือ เขาออกมาทำทนายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขา มากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้งศ์วานบิดาของเขาเป็น คนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล” 26 และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า “เขาจะทำอย่างไร แก่คนที่ฆ่าคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหี้ยมหยามอิสราเอลไปเสีย คน

ฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี่คือใครเล่า เขาจึงมาท้าทาย กองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”²⁷ ประชาชนก็ตอบ เขาอย่างเดียวกันว่า “ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดั่งที่กล่าวมาแล้วนั้น”²⁸ ฝ่ายเอลีอัปพี่ชายหัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอัปก็โกรธดาวิดกล่าวว่า “เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม้กั้วที่ถิ่นทุรกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเขารบกัน”²⁹ ดาวิดจึงตอบว่า “ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ”

ดาวิดฆ่าโกลิอัทด้วยหินก้อนหนึ่งและสายสลิง

³⁰ เขา จึง หัน ไป หา คน อื่น เสี่ยง และ พุดอย่าง เดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน³¹ เมื่อเขาทั้งหลาย ได้ยิน คำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็ เล่า ความ ให้ ชา อูล ทราบ ชา อูล จึง ใช้ คน ให้ มา ตาม ดาวิด³² ดาวิดก็ ทูล ชา อูล ว่า “อย่าให้จิตใจของผู้ใด ฝ่อไป เพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์ จะ ไป สู้รบ กับ คน ฟิลิ ส เตีย คน นี้”³³ และชาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า “เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิสเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆ แล้ว”³⁴ แต่ดาวิดทูลชาอูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแกะ แกะ ของ บิดา และ เมื่อมีสิงโต หรือ หมี มา เอา ลูก แกะ ตัว หนึ่ง ไป จาก ผุง ³⁵ ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้น ให้ พ้น มา จาก ปาก ของ มัน ถ้า มัน ลุก ขึ้น ต่อสู้ ข้า พระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมัน จนตาย ³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คน ฟิลิ ส เตีย ผู้มิได้เข้าสู่หนัด คน นี้ ก็ เป็น เหมือน สัตว์ เหย่า

นั้น ตัวหนึ่ง ด้วย เขา ได้ ทำ ทาย กองทัพ ของ พระเจ้า ผู้ทรง พระชนม์อยู่”³⁷ และดาวิดทูลต่อไปว่า “พระเยโฮวาห์ผู้ทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้พ้น จาก เท้า ของ สิงโต และ จาก เท้า ของ หมี จะ ทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้พ้น จาก มือ ของ คนฟีลิสเตีย คนนี้” และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า “จง ไป ถေး และ พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง สถิต อยู่ กับ เจ้า”³⁸ แล้ว ซาอูล ก็ ทรง เอา เครื่องอาวุธ ของ พระองค์ สวม ให้ ดาวิด ทรง สวม หมวก ทอง สัมฤทธิ์ บน ศีรษะ ของ เขา และ สวม เสื้อเกราะ ให้ เขา³⁹ และ ดาวิด ก็ คาด ดาบ ทั้บ เครื่องอาวุธ เขา ลอง เดิน ดู ก็ เห็น ว่า ใช้ ไม่ ได้ เพราะ เขา ไม่ ชิน แล้ว ดาวิด จึง ทูล ซาอูล ว่า “ข้าพระองค์ จะ สวม เครื่อง เหล่า นี้ ไป ไม่ ได้ เพราะ ว่า ข้าพระองค์ ไม่ ชิน” ดาวิด จึง ปลด ออก เสีย⁴⁰ แล้ว จึง ถือ ไม้เท้า ไว้ และ เลือก ก้อน หิน เกลี้ยง จาก ลำธาร ได้ ห้า ก้อน จึง ใส่ ใน ย่าม ผู้เลี้ยง แกะ ของ เขา ใน ถุง ของ เขา และ มือ ถือ สลึง อยู่ เขาก็ เข้า ไป ไกล คนฟี ลิสเตีย คนนั้น⁴¹ คนฟีลิสเตียนั้น ก็ ออก มา ไกล ดาวิด พร้อ มกับ คน ถือ ไล่ เดิน ออก หน้า⁴² เมื่อ คนฟีลิสเตีย มอง ไป รอบๆ และ เห็น ดาวิด ก็ ดู ถูก เขา เพราะ เขา เป็น แต่ คน หนุ่ม ผิวแดงๆ และมี ใบหน้า ดงาม⁴³ คนฟีลิสเตีย จึง พุด กับ ดา วิด ว่า “ข้า เป็น หมา หรือ เจ้า จึง ถือ ไม้เท้า มา หา ข้า” และ คน ฟีลิสเตีย คนนั้น ก็ แข่ง ต้า ดาวิด ออก นาม พระ ของ ตน⁴⁴ คน ฟีลิสเตีย พุด กับ ดาวิด ว่า “มา หา ข้า นี้ ข้า จะ เอา เนื้อ ของ เจ้า ให้ นก ใน อากาศ กับ สัตว์ ใน ทุ่ง กิน”⁴⁵ แล้ว ดาวิด ก็ พุด กับ คน ฟีลิสเตีย คนนั้น ว่า “ท่าน มา หา ข้า พเจ้า ด้วย ดาบ ด้วย หอก และ ด้วย หอก ชัด แต่ ข้า พเจ้า มา หา ท่าน ใน พระนาม แห่ง พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้า แห่ง กองทัพ อิศราเอล ผู้ ซึ่ง ท่าน ได้ ทำ ทาย นั้น⁴⁶ ใน วัน นี้ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง มอบ ท่าน ไว้ ใน มือ ข้า พเจ้า และ ข้า พเจ้า จะ ประหาร ท่าน และ ตัด ศีรษะ ของ ท่าน เสีย และ ใน วัน นี้ ข้า พเจ้า จะ ให้ ศพ ของ กอง

ทัพฟีลิสเตียแก่นกในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อตั้งพิภพนี้ จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่ง ในอิสราเอล 47 และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย” 48 อยู่มาเมื่อคนฟีลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟีลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว 49 และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟีลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน 50 ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว่ำคนฟีลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ 51 ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟีลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟีลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป 52 คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นให้ร้องไล่ติดตามคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขา และถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟีลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาราอิม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน 53 และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟีลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา 54 ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว 55 เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า “อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร” และอับเนอร์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้า

พระองค์ไม่ทราบ”⁵⁶ กษัตริย์จึงรับสั่งว่า “ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร”⁵⁷ เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศิระของคนฟีลิสเตียคนนั้นไปด้วย⁵⁸ ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร” และดาวิดทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของ เจสซีชาว เบธเลเฮม ผู้รับใช้ของพระองค์”

18

ความรักของโยนาธานกับดาวิด

¹ อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง² และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ³ แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญา กับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง⁴ โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย⁵ และดาวิดก็ออกไปประพาดตัวอย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือนักรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย⁶ อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียนั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี⁷ และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็

ข้าบร้องรับกันว่า “ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

ซาอูลอิจฉาดาวิดจึงพยายามฆ่าดาวิดเสีย

⁸ ซาอูล ทรง กริ้วนัก คำ ที่ ร้อง กัน นั้น ไม่ เป็นที่ พอ พระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า “เขาสรรเสริญดาวิดว่า ฆ่า คน เป็น หมื่นๆ ส่วน เรา เขา ว่า ฆ่า แต่ เพียง เป็น พันๆ ดาวิด จะ ได้ อะไร อีก เล่า นอก จาก ราช อาณา จักร ”

⁹ ซาอูลก็ ทรง ใช้ สายตา จับ ดา วิด ตั้งแต่วัน นั้น เป็นต้น ไป

¹⁰ อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ ทรง พยายามอยู่ใน วัง ของ พระองค์ ดาวิดก็กำลัง ติด พิณ อย่าง ที่ เธอ เคย ติด ถวาย ทุก วัน มา ซา อูล ทรง ถือ หอก อยู่ ¹¹ และซาอูลก็ ทรง พุ่ง หอก ด้วย นึกว่า “ข้า จะ ปัก ดา วิด ให้ ติด กับ ผันง เสีย” แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึง สอง ครั้ง ¹² ซาอูลก็ ทรง กลัว ดา วิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว ¹³ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พันพระพิศตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน ¹⁴ ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ ¹⁵ เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด ¹⁶ แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย ¹⁷ ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า “ดูเถิด นี่คือนูตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่มางให้ เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น” เพราะซาอูล ทรง ดำริว่า “อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือ

คนฟีลิสเตียจะต้องเขาตีกว่า” ¹⁸ ดาวิดทูลซาอูลว่า “ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใต้ ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือ เรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใต้ ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์” ¹⁹ แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่ทรงยกเมราราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่นางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาตรีเอลชาวเมโหลทาห์

ดาวิดแต่งงานกับมีคาลราชธิดาของซาอูล

²⁰ ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ ²¹ ซาอูลทรงดำริว่า “ให้เรายกแม่นางให้แก่เธอ แม่นางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟีลิสเตียจะได้ต่อสู้อเธอ” ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า “วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน” ²² ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า “จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า ‘ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด’ ” ²³ และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า “ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย” ²⁴ และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า “ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้” ²⁵ ซาอูลจึงรับสั่งว่า “เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า ‘กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียสักหนึ่งร้อยเพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์’ ” ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟีลิสเตีย ²⁶ และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่

พอใจ ดาวิด ที่จะ เป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป ²⁷ ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟีลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนังปลายองคชาตของ คน เหล่านั้น มา ถวาย แก่กษัตริย์ครบ จำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด ²⁸ ซาอูลทรงเห็นและทราบว่ายโฮวาทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลรักเธอ ²⁹ ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิด เรื่อยมา ³⁰ บรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอจึงโด่งดังมาก

19

ซาอูลพยายามฆ่าดาวิดอีกครั้งหนึ่ง

¹ ซาอูล ตรัสกับโยนาธานราชบุตร และกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย ² แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า “ซาอูลเสด็จพ่อของฉันหาช่องจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพรงนี้เข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้ ³ และฉันจะออกไปยืนอยู่ข้างๆ เสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ” ⁴ โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟังทูลว่า “ขอ กษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการงานของ

เธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี ⁵ เพราะเธอเสียดชีวิตของตน และประหารคนฟีลิสเตียนนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ในพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล” ⁶ ซาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธาน และซาอูลจึงปฏิญาณว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันนั้น” ⁷ และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน ⁸ สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ ⁹ แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังตีตีพิณถวาย ¹⁰ และซาอูลทรงพุ่งหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ซาอูลไป ซาอูลจึงทรงพุ่งหอกติดผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น ¹¹ ซาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลกรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า “ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่าตาย” ¹² มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป ¹³ มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ ¹⁴ เมื่อซาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า “เขาไม่สบาย” ¹⁵ แล้วซาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า “จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อ

1 ซามูเอล 19:16 58 1 ซามูเอล 19:24

เราจะได้ฆ่าเขาเสีย”¹⁶ เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพ ก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ¹⁷ ซาอูล รับสั่งถามมีคาลว่า “ไฉนเจ้าจึงหลอกลวงเรา และปล่อย ศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป” และมีคาลทูลตอบซาอูลว่า “เธอพูดกับหม่อมฉันว่า ‘ปล่อยให้ฉันไปเถิด จะให้ฉัน ฆ่าเธอทำไมเล่า’ ”

ดาวิดหนีพ้นจากซาอูลอย่างอัศจรรย์

¹⁸ ฝ่าย ดาวิดก็หนีรอด ไป เธอ มา หา ซา มู เอล ที่ เมือง รามาคห์ และ เล่า ทุก เรื่อง ที่ ซา อูล ได้ ทรง กระทำ แก่ เธอ ให้ ซา มู เอล ฟัง เธอ และ ซา มู เอล ก็ ไป อยู่เสียที่ นา โยท ¹⁹ มีคนไปทูลซาอูลว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามาคห์” ²⁰ ซาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไป เห็น หมูผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซาอูลยืน เป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของซาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย ²¹ เมื่อมีคนไปทูลซาอูล พระองค์ก็ทรงให้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ซาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย ²² ซาอูลก็เสด็จไปที่รามาคห์เอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่ในเมืองเศคู และรับสั่งถามว่า “ซาอูลกับดาวิดอยู่ที่ไหน” มีคนทูลว่า “ดูเถิด เขาทั้งสอง อยู่ที่นาโยทในเมืองรามาคห์” ²³ พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามาคห์ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามาคห์ ²⁴ พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และทรงพยากรณ์ต่อหน้าซาอูล และ

บรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้น เขาจึงพูดกันว่า “ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”

20

โยนาธานป้องกันดาวิด

¹ ดาวิดก็หนีจาก นาโยท ใน เมือง รา มาห์ และ มา หา โยนาธานกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำความผิด อะไรเป็นความชั่ว ชั่ว ของ ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า ได้ กระทำ ความ ผิด บาป อัน ไต่ ต่อ เสียดัง พ่อ ของ ท่าน พระองค์จึง ได้ แสวงหา ชีวิต ของ ข้าพเจ้า” ² และโยนาธานจึงตอบเธอว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ เป็น เช่น นั้น เลย เธอ ไม่ต้อง ตาย ดอก ดูเถิด เสียดังพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่่น้อยสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ทำไมเสียดังพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้น แน่” ³ ดาวิด จึง ปฏิญาณ ยิ่ง กว่า นั้นอีก และ กล่าว ว่า “เสียดังพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้ รับ ความ กรุณา ใน สายตา ของ ท่าน และ พระ องค์ ตรัสว่า ‘อย่าให้ โย น า ธา น รู้ เรื่อง นี้เลย เกรง ว่า เขา จะ เศร้า ใจ’ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น” ⁴ โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า “จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ” ⁵ ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า “ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม” ⁶ ถ้า เสียดังพ่อ ของ ท่าน เห็น ข้าพเจ้า ขาด ไป ก็ขอโปรด ทูล พระองค์ว่า ‘ดาวิด ได้ วิงวอน ขอ ลา ข้า พระองค์ รีบ กลับ ไป เมือง เบธเล เฮม เมือง ของ ตน เพราะ ที่ นั้น ทั้ง ครอบครัว ทำการถวายสัตวบูชาประจำปี’ ⁷ ถ้าพระองค์รับสั่งว่า ‘ดีแล้ว

ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย 8 เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญา แห่ง พระเยโฮวาห์ กับ ผู้รับ ใช้ของ ท่าน แล้ว แต่ถ้า ความชั่วช้า มีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม 9 โยนาธานจึงกล่าวว่า “อย่าให้มีวิแววอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่าจะเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ” 10 แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า “ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุตัน ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้” 11 และโยนาธานบอกดาวิดว่า “มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา” เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา 12 และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า “โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หึงดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูเถิด ถ้ามีอะไรติดต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว 13 ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน 14 ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดง ความเมตตา แห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย 15 ขออย่าตัดความกรุณาของเธอนี่มีต่อวงศ์วานของฉันเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว” 16 โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด” 17 และโยนาธานก็ให้ดาวิด ปฏิญาณ อีก ครั้งหนึ่ง โดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่าง กับรักชีวิตของตนเอง

18 แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้น ค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่”
 19 เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจึงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอ ได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้าง ศิลาเอเซล 20 ฉะนั้นจะยิ่งลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับ ว่าฉันยิงเป้า 21 และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปสั่งว่า ‘จงไปหา ลูกธนู’ ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า ‘ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ ของเจ้า ไปเอามา’ แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ ทรง พระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตราย อันใดฉันนั้น 22 แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ‘ดูเถิด ลูก ธนูอยู่ข้างหน้า เจ้าโน้น’ เธอจงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮ วาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว 23 ส่วนเรื่องที่เธอและฉันได้พูดกัน นั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉัน เป็นนิตย์”

โยนาธานทราบถึงเจตนาของซาอูลต่อดาวิด

24 ดาวิด จึง ซ่อน ตัว อยู่ใน ฟอง นา และเมื่อถึง วัน ขึ้น ค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร 25 กษัตริย์ประทับบน พระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่ พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ 26 อย่างไรก็ตามในวันนั้น ซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า “ดาวิดคงเกิด เหตุบางอย่าง เขาคงมลทิน เขาคงมลทินแน่” 27 อยู่มาวันรุ่ง ขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และซา อูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า “ทำไมบุตร เจสซิมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้” 28 โย นานา ทูล ตอบ ซา อูล ว่า “ดาวิด ได้ ริงวอน ขอ ลา ข้ำ พระ

องค์ ไปยังบ้านเบธเลเฮม ²⁹ เขาว่า ‘ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า’ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์” ³⁰ แล้วความกริ้วของซาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า “เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาให้ความอับอายแก่เจ้าเอง และให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า ³¹ ตราบใดที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่” ³² แล้วโยนาธานจึงทูลตอบซาอูลพระราชบิดาของท่านว่า “ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า” ³³ แต่ซาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบบว่า พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย ³⁴ โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามหน้าดาวิด

โยนาธานกับดาวิดลาจากกัน

³⁵ ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามทีนัดหมายไว้กับดาวิด มิเด็กไปด้วยคนหนึ่ง ³⁶ และท่านสั่งเด็กนั้นว่า “จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป” เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป ³⁷ และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสั่งเด็ก

นั้นว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ”³⁸ และโยนาธานร้องสั่งเด็กนั้นว่า “จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่” เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน³⁹ แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ⁴⁰ และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า “ไป จง แยก สิ่ง เหล่านี้ ไป ใน เมือง”⁴¹ เมื่อเด็กนั้น ไป แล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้อง มาก เหลือ เกิน⁴² โยนาธาน จึง กล่าว กับ ดาวิด ว่า “ขอจง ไป เป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสอง ได้ ปฏิญาณ ไว้ แล้ว ในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์’ ” ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

21

ดาวิดหนีจากชาวอูลไปหาอาหิเมเลค

¹ แล้ว ดาวิดก็มายัง เมือง โนบ มาหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่ เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า “ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน”² ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า “กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำ เรื่อง หนึ่ง รับสั่ง แก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าบอกเรื่อง ซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น’ ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง³ ฉะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ในมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรๆที่มีที่นี้ก็ได้”⁴ ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรมดา

ติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน”⁵ และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า “ที่จริง ตั้งแต่เรา ออก ไป ปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และภานะของคณหนุ่มก็บริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภานะแล้ว”⁶ ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้า พระพักตร์ พระเยโฮวาห์ เพื่อวาง ขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป⁷ ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธุระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอโดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล⁸ และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า “ท่านไม่มีหอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน”⁹ ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า “ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดุเถิด ยังห่อผ้าอยู่ที่ข้างหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มิดาบอื่นอีก” และดาวิดกล่าวว่า “ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด”

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท

¹⁰ และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท¹¹ และมหาดเล็กของอาคิซทูลว่า “ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามีได้เต็นท์และขับเพลงรับกันหรือว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’ ”¹² และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่า

นี้ไว้ในใจและกลัวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก ¹³ ท่านจึงเปลี่ยนอาภักิริยาต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อยให้ น้ำลายไหลลงเประอะเครา ¹⁴ อาคิซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม ¹⁵ ข้าขาดคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนี้มาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ”

22

ดาวิดอยู่ที่ถ้ำอดุลลัม

¹ ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอดุลลัม เมื่อพี่ชายของท่าน และวงศ์วานบิดาของท่าน ทั้งสิ้น ได้ยินเรื่อง เขาก็ลงไปหาท่าน ที่นั่น ² แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจ ก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มีคนมา มั่วสุมอยู่กับท่าน ประมาณสี่ร้อยคน ³ ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยัง เมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า “ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า” ⁴ และท่านก็นำบิดามารดา มาเผ่า กษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับ กษัตริย์ ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่ กำบัง เข้ม แข็ง ⁵ แล้วผู้พยากรณ์คาดกล่าวแก่ดาวิดว่า “ท่านอย่าอยู่ในที่กำบัง เข้ม แข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด” ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเฮเรท ⁶ ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งที่รามัทห์ ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับ

ใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์) ⁷ และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า “เจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้นาและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ ⁸ เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยชும்ดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้”

ซาอูลฆ่าพวกบุโรहितของพระเจ้า

⁹ โดเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า “ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิทูป ¹⁰ แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่านและให้เสวยปังอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตียแก่ท่านไป” ¹¹ แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคบุโรहितบุตรชายอาหิทูป และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นบุโรहितเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์ ¹² และซาอูลตรัสว่า “บุตรอาหิทูปเอ๋ย จงฟังเถิด” เขาทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” ¹³ และซาอูลตรัสแก่เขาว่า “ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยชும்ดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้” ¹⁴ และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า “ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับ

บัญชาทหารราของ ครักษ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์ ¹⁵ แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอกษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่าจะมากหรือน้อย” ¹⁶ กษัตริย์ตรัสว่า “อาหิเมเลคเจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย” ¹⁷ และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า “จงหันมาประหารบุโรहितเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไปแต่ไม่แจ้งให้เรารู้” แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันบุโรहितของพระเยโฮวาห์ ¹⁸ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า “เจ้าจงหันไปฟันบุโรहितเหล่านั้น” โดเอกคนเอโดมก็หันไปฟันบรรดาบุโรहित ในวันนั้น เขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโปดผ้าปานเสียแปดสิบห้าคน ¹⁹ และเขาประหารโนบ เมืองของบุโรहित เสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วัว ลา และแกะ ²⁰ แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิทูป ชื่ออาบิยาธาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป ²¹ อาบิยาธาร์ก็บอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารบุโรहितของพระเยโฮวาห์เสีย ²² ดาวิดจึงพูดกับอาบิยาธาร์ว่า “ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอโดมอยู่ที่นั่น เราารู้แล้วว่า เขาจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน ²³ จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่างกลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย”

23

การพนजरและการหลีกเลี่ยงหลบหนีของดาวิด

1 แล้วพวกเขาบอกดาวิดว่า “ดูเถิด คนฟีลิสเตียกำลังรบเมืองเคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน”² ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านี้หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงไปต่อสู้คนฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พ้น”³ แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า “ดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี่ก็ยิ่งกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคอีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟีลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด”⁴ แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า “จงลุกขึ้นลงไปยังเคอีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้า”⁵ และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคอีลาห์ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคอีลาห์ให้พ้น⁶ อยู่มาเมื่ออาบิยาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคอีลาห์นั้น เขาถือเอโฟดลงมาด้วย⁷ มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคอีลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดาล เขาก็ชั่งตัวเองไว้”⁸ และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ให้ลงไปยังเคอีลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้⁹ ดาวิดทราบว่ซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบิยาธาร์ปุโรหิตว่า “จงนำเอาเอโฟดมาที่นี่เถิด”¹⁰ ดาวิดกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ”¹¹ ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบ

ข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาดั่งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินนั้นหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาจะลงมา” ¹² แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า “ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้” ¹³ แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคอีลาห์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคอีลาห์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม ¹⁴ และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารคิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงหาท่านทุกวัน แต่พระเจ้านิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล ¹⁵ และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงหาชีวิตของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารคิฟที่ป่าไม้ ¹⁶ และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า ¹⁷ โยนาธานพูดกับเธอว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันทจะไม่พบ เธอจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันทจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทก็ทราบเรื่องนี้ด้วย” ¹⁸ และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไปวัง ¹⁹ ฝ่ายชาวคิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ ทูลว่า “ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาฮาอีลาห์ซึ่งอยู่ใต้เยซีโมนมิใช่หรือ” ²⁰ โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้น

บัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์” ²¹ และซาอูลตรัสว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปราณีเรา ²² จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก ²³ เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ซุ่มว่าเขาชอนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ” ²⁴ เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยซิโมน ²⁵ ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงหาท่าน มีคนบอกดาวิดท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน ²⁶ ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รีบหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ ²⁷ แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า “ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน” ²⁸ ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเสลาฮามาเลคคอป ²⁹ ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกดี

24

ดาวิดไว้ชีวิตของกษัตริย์ซาอูลที่เมืองเอนเกดี

¹ อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ในถ้ำในทुरกันดารเมืองเอนเกติ” ² แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หินเลียงผา ³ และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นั้น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกข์ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ ⁴ คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า “ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ‘ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร’” แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ ⁵ ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ดำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล ⁶ ท่านว่าแก่คนของท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพเจ้ากระทำการนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้” ⁷ ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์ ⁸ ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ ⁹ และดาวิดทูลซาอูลว่า “ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคน ที่กล่าวว่า ‘ดูเถิด ดาวิด แสวงหาที่จะทำร้ายพระองค์’” ¹⁰ ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ที่ใน

ถ้า และบาง คน ได้ขอ ให้ข้า พระองค์ ประหาร พระองค์ เสีย แต่ข้าพระองค์ ก็ ได้ไว้พระชนม์ ของพระองค์ ข้าพระองค์ พุด ว่า ‘ข้าพเจ้า จะ ไม่ ยื่นมือ ออก ทำร้าย เจ้า นายของ ข้าพเจ้า เพราะพระองค์ เป็น ผู้ที่พระเยโฮวาห์ ทรง เนิบไว้’ ¹¹ ยิ่งกว่า นั้น เสด็จ พ่อ ของ ข้า พระองค์ ได้ขอ ดูชาย ฉลอง พระองค์ ใน มือของ ข้าพระองค์ โดยเหตุ ที่ว่า ข้าพระองค์ ได้ ตัดชาย ฉลอง พระองค์ ออก และมี ได้ ประหาร พระองค์ เสีย ขอพระองค์ ทรง ทราบ และ ทรง เห็น เกิด ว่า ในมือ ของ ข้าพระองค์ ไม่มีความ ชั่วร้าย หรือ การ ละเมิด ข้า พระองค์ มิ ได้ กระทำ บาป ต่อ พระองค์ แม้ว่า พระองค์ จะ ล่า ชีวิต ของ ข้า พระองค์ เพื่อ จะ เอา ชีวิต ข้า พระองค์ ¹² ขอ พระเยโฮวาห์ ทรง พิพากษา ระหว่าง ข้าพระองค์ และ พระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ ทรง แกะ แค้น แทน ข้าพระองค์ ต่อ พระองค์ แต่ มือ ของ ข้าพระองค์ จะ ไม่ กระทำ อะไร ต่อ พระองค์ ¹³ ดัง สุภาษิต โบราณ ว่า ‘ความ ชั่วร้าย ก็ ออก มา จาก คน ชั่ว’ แต่ มือ ของ ข้าพระองค์ จะ ไม่ กระทำ อะไร ต่อ พระองค์ ¹⁴ กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ออก มา ตาม ผู้ใด พระองค์ ไหล่ ตาม ผู้ใด ไหล่ ตาม สุนัข ที่ ตาย แล้ว ไหล่ ตาม ตัว หมัด ¹⁵ เพราะ ฉะนั้น ขอพระเยโฮวาห์ ทรง เป็น ผู้ พิพากษา และ ขอ ทรง ประทาน คำ พิพากษา ระหว่าง ข้าพระองค์ และ พระองค์ และ ทอด พระเนตร และ ขอ ว่า ความ ฝ้าย ข้าพระองค์ และ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น ภัย ของ พระองค์” ¹⁶ อยู่มา เมื่อ ดาวิด ทูล คำ เหล่า นี้ ต่อ ซาอูล แล้ว ซาอูล ตรัส ว่า “ดาวิด บุตร ของ ข้าเอ๋ย นั้น เป็น เสียง ของ เจ้า หรือ” ซาอูล ก็ ทรง ส่ง เสียง กั้น แสง ¹⁷ พระองค์ ตรัส กับ ดาวิด ว่า “เจ้า ชอบ ธรรม ยิ่งกว่า ข้า เพราะ เจ้า ตอบ แทน ข้า ด้วย ความ ดี ใน เมื่อ ข้า ได้ ตอบ แทน เจ้า ด้วย ความ ร้าย ¹⁸ เจ้า ได้ ประกาศ ใน วัน นี้ แล้ว ว่า เจ้า ได้ กระทำ ความ ดี ต่อ ข้า อย่างไร ใน การ ที่ เจ้า มิ ได้ ประหาร ข้า เสีย ใน เมื่อ พระเยโฮวาห์ ทรง มอบ ข้า ไว้ ใน มือ ของ เจ้า แล้ว ¹⁹ เพราะ ถ้า ผู้ใด พบ ศัตรู ของ ตน เขา จะ ยอม ให้ ปลอดภัย

ไปหรือ ดังนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนอง การที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้²⁰ บัดนี้ ดูเถิด ข้าประ จักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิส ราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า²¹ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึง ปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของ ข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า”²² ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซา อูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของ ท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

25

ความตายของซามูเอล

¹ ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุม กันไว้ทุกข์ให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้าน ของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดาร ปาราน

ดาวิด นabal และนางอาบิกายิล

² มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีการงานอยู่ในคารเมล ชาย ผู้นั้นมั่งมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขน แกะของท่านอยู่ที่คารเมล³ ชื่อของชายคนนั้นคือนabal และชื่อภรรยาของท่านคืออาบิกายิล นางมีความเข้าใจเรื่อง ต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นเป็น คนสามัญและประพฤติตัว เลวทราม เป็นวงศ์วานของ คาเลบ⁴ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ได้ยินว่า nabal กำลัง ตัดขนแกะของเขาอยู่⁵ ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และ ดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “จงขึ้นไปที่คารเมลไปหา nabal และคำนับเขาในนามของเรา⁶ ท่านทั้งหลายจง

กล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า ‘สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่าน มี 7 ข้าพเจ้า ได้ยินว่า ท่าน มี คน ตัดขน แกะ ฝ่ายผู้เลี้ยง แกะ ของท่าน นั้น อยู่กับเรา เรามีได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไป ตลอดเวลาที่ เขา อยู่ในคารเมล 8 ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้น ขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันดี ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน’ 9 เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเขาก็คอยอยู่ 10 และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน 11 ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหน ข้าก็ไม่รู้” 12 พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นนี้แก่ดาวิด 13 และดาวิดสั่งคนของท่านว่า “ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้” และทุกคนก็เอาดาบคาดเอวของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอวด้วย และมีคนติดตามดาวิด ไป ประมาณ สี่ ร้อย คน ส่วน อีก สอง ร้อย คน อยู่ ฝ้า กองสัมาธาระ 14 แต่มีคณหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลว่า “ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น 15 แต่คนเหล่านั้น เคยดี ต่อเรา มาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรทราบใดที่เรา

ไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา ¹⁶ เขาเป็นเหมือนกำแพงของเรา ทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เราเลี้ยงแกะอยู่กับเขา ¹⁷ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และต่อคริว เรือนทั้งสี่ของนาย นายนั้นเป็นคนที่อันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้” ¹⁸ แล้วนางอาบิกายิลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุหนั่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา ¹⁹ นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า “จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป” แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง ²⁰ เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า ²¹ ดาวิดกล่าวว่า “ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขาขาดไปเลย และเขายังกระทำ ความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี ²² ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปีศาจจะรดกำแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก” ²³ เมื่อนางอาบิกายิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบหน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน ²⁴ นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า “เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉัน แต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน ²⁵ ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลย คือนาบาล เพราะเขาเป็นอย่างไรที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลาที่อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้น

ไม่²⁶ เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่าน มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ด้วยว่า พระเยโฮวาห์ ทรง กระทำ ให้ท่าน ระวัง เสีย จาก การ ทำให้ โลहितตก และจากการ แก่ แค้น ด้วยมือของท่านเอง เพราะ ฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล²⁷ สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมา ให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน²⁸ ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรง กระทำ ให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศ์วานที่มั่นคงอย่างแน่นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ ทราบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย²⁹ แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงหาชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่าน จะถูก เหวี่ยง ออก ไป ตั้ง ออก ไป จาก รัง สลึง³⁰ และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรง กระทำ แก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตาม บรรดา ความดี ซึ่งพระองค์ทรง ล้น ฟ้า จาก เกี่ยว กับท่าน และทรง ตั้ง ท่าน ไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล³¹ เจ้านายของดิฉัน จะไม่มีเหตุที่ต้อง เศร้าใจ หรือ ระกำใจ เพราะได้ กระทำ ให้โลहितเขาตกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดิฉันทำการ แก่ แค้น เสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรง กระทำ ความดี แก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง”³² ดาวิด จึง กล่าว แก่อาบีกายิล ว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้³³ ขอให้ ความ สุขุม ของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกัน

เราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง ³⁴ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้า จะไม่มีคนที่ปีศาจจะรดกำแพงได้ เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่” ³⁵ แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่ง ที่นางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า “จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ยอมรับเจ้า” ³⁶ และอาบิกายิลก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีนมามาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า ³⁷ และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุน่สร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน ³⁸ อยู่มาอีกประมาณสิบวัน พระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

ดาวิดแต่งงานกับนางอาบิกายิลและนางอาหิโนัม

³⁹ เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง” แล้วดาวิดก็ส่งคนไปลู่ขออาบิกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน ⁴⁰ และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบิกายิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า “ดาวิดได้ให้เราทั้ง

หลาย มา นำ เธอ ไป ให้ เป็น ภรรยา ของ ท่าน” ⁴¹ และ นาง ก็ลุกขึ้นชบหน้าลงถึงดินกล่าวว่า “ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่าน เป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน” ⁴² อาบีกายิลก็รีบ ลุกขึ้นชีลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นาง ตาม ผู้สื่อสาร ของ ดาวิด ไป และได้ เป็น ภรรยา ของ ดาวิด ⁴³ ดาวิด ยัง ได้รับ นางอาทิโน อัมชาวอิสราเอลมาด้วย และ ทั้ง สอง ก็ เป็น ภรรยา ของ ท่าน ⁴⁴ ซาอูล ได้ ทรง ยก มี คาลราชิตดา ของ พระองค์ ผู้ เป็น ภรรยา ของ ดาวิด ให้ แก่ ปีลทีบุตรชาย ลาอิชชาว กัลลิม แล้ว

26

อีกครั้งหนึ่งที่ดาวิดปฏิเสธไม่ยอมฆ่าซาอูล

¹ ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์ทูลว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮา คีลาห์ ซึ่ง อยู่ ตรง หน้า เยชีโมนมิใช่หรือ”
² ซาอูล จึง ทรง ลุก ขึ้น ลง ไป ที่ ถิ่น ทุรกัน ดาร ศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้ว สาม พัน คน เพื่อแสวงหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ ³ และซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาฮา คีลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยชีโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าซาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร ⁴ เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบที่ซาอูลทรงยกมาแน่แล้ว ⁵ แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ซาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพ ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพก็ตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์ ⁶ แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเลคคนฮิตไทต์ และกับอับีชัยบุตรชายของนางเศรุษยาห์ น้องชายของโยอาบว่า “ผู้ใดจะลง

ไปในค่ายของซาอูลกับเราบ้าง” อาบีชัยตอบว่า “ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน”⁷ ดาวิดและอาบีชัยจึงลงไปที่ยอดทิวเขาในเวลากลางคืน และดูเถิด ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่พื้นดิน ตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลกึ่งนอนล้อมพระองค์อยู่⁸ อาบีชัยพูดกับดาวิดว่า “ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขา ด้วย หอก ให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง”⁹ แต่ดาวิดบอกอาบีชัยว่า “ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ซึ่ง พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มี ความผิด”¹⁰ และดาวิดกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสู่สงครามและพินาศเสีย”¹¹ ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกันเถิด”¹² ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท¹³ และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย¹⁴ ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนออร์ว่า “อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ” แล้วอับเนอร์ตอบว่า “ใครนั่นที่มาร้อง เรียก กษัตริย์”¹⁵ และดาวิด ตอบอับเนอร์ว่า “ท่านไม่ใช่ผู้ขายแก้วกล้าดอกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่านไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของ

ท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน 16 ที่ท่านกระทำ เช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวดดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน” 17 ซาอูลทรงจำสำเนียงดาวิดได้ จึงตรัสว่า “ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ” และดาวิดทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์ พระองค์ พะ ยะ ค่ะ” 18 และท่านทูลต่อไปว่า “ไฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มือข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า 19 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย แต่ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า ‘จงไปปรนนิบัติพระอื่น’ 20 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทาอยู่บนภูเขา” 21 แล้วซาอูลตรัสว่า “ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติตัวเป็นคนเขลา และได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย” 22 และดาวิดทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจาก

ที่นี่ ²³ พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ ²⁴ คุณเกิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย” ²⁵ แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า “ดาวิดบุตรของเรา เอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่” ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

27

ดาวิดสิ้นหวังจึงหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟิลิสเตีย

¹ ดาวิดนึกในใจว่า “ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดี กว่าที่ ข้า จะ หนี ไป อยู่ที่แผ่นดินคนฟิลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้” ² ดาวิดจึงลุกขึ้น ยกขามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่าน หกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอค กษัตริย์เมืองกัท ³ และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบิกายิลชาวคารเมล ภรรยาของนาบาล ⁴ และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มิได้แสวงหาท่านอีกต่อไป ⁵ แล้วดาวิดจึงทูลอาคิ

ชาว “ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตร
 ของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์
 สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น ไฉนผู้รับ
 ใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชอาณาจักรกับพระองค์เล่า”⁶ ในวันนั้น
 อาคิซทรงมอบเมืองคิกลากให้ คิกลากจึงเป็นหัวเมืองขึ้น
 แก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้⁷ ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัย
 อยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียนนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน⁸ ฝ่ายดา
 วิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกษไรด์ และ
 คนอามาเลข เพราะประชาชาติเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้น
 ตั้งแต่สมัยโบราณ ไกล ไปจนถึง เมืองชูร์ถึง แผ่นดินอียิปต์⁹
 ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม้ไผ่ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่รับ
 แกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ¹⁰ อาคิซ
 ถามว่า “วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา” ดาวิดก็ทูลว่า “ปล้นถิ่น
 ใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่น
 ใต้คนเคนไนต์”¹¹ ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำ
 ชาวมาที่เมืองกัทโดยคิดว่า “เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของ
 เราและกล่าวว่า ‘ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการ
 ขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตีย’ ”¹² อาคิซทรงวาง
 พระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า “เขาได้กระทำให้อิสราเอล
 ชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้น เขา จึง เป็น
 ผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป”

28

คน ของ ดา วิด จะ เป็น ทหาร ยาม รักษา พระราชวัง ของ
 กษัตริย์อาคิซ

¹ อยู่มา ใน ครั้ง นั้น คน ฟิ ลี ส เตีย ได้ รวบรวม กำลัง เพื่อ
 ทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า

“จงเข้าใจเถิดว่า ท่าน กับ คน ของ ท่าน จะ ออก ทัพ ไป กับ เรา” ² ดาวิด ทูล อา คี ซวา “ดีทีเดียว พะยะคะ พระองค์จะ ได้ทราบ ว่า ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ จะ กระทำ อะไร ได้บ้าง” และ อา คี ชรับสั่ง กับ ดาวิด ว่า “ดีแล้ว เรา จะ ให้ ท่าน เป็น องครักษ์ ของ เรา ตลอด ชีพ” ³ ฝ่าย ซามูเอล ได้ สิ้น ชีพ แล้ว และ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ ไว้ทุกข์ ให้ ท่าน และ ฝัง ศพ ท่าน ไว้ ใน เมือง ราม่า ซึ่ง เป็น เมือง ของ ท่าน เอง และ ซาอูล ทรง กำจัด คนทรง และ พ่อมด แม่มด เสีย จาก แผ่น ดิน ⁴ คนฟีลิสเตีย ก็ ชุมนุม กัน และ มา ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ ชูเนม และ ซาอูล ทรง รวบรวม อิสราเอล ทั้ง สิ้น และ เขา ทั้ง หลาย ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ กิลโบอา ⁵ เมื่อ ซาอูล ทอด พระเนตร กองทัพ ของ คนฟีลิสเตีย ก็ กลัว และ พระทัย ของ พระองค์ ก็ หวั่นไหว มาก ⁶ และ เมื่อ ซาอูล ทูล ถวาย พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ มิได้ ทรง ตอบ พระองค์ ไม่ว่า ด้วย ความฝัน หรือ ด้วย อูริม หรือ ด้วย ผู้พยากรณ์

ซาอูลไปหาคนทรงที่บ้านเอนโดร์

⁷ ซาอูล จึง รับสั่ง กับ มหาดเล็ก ของ พระองค์ ว่า “จง ออก ไป หา หญิง ที่ เป็น คนทรง เพื่อ เรา จะ ได้ ไป หา และ ถวาย เขา ดู” และ มหาดเล็ก ก็ กราบ ทูล ว่า “ดูเถิด มี หญิง คนทรง คนหนึ่ง อยู่ ที่ บ้านเอนโดร์” ⁸ ซาอูล จึง ปลอม พระองค์ และ ทรง ฉลอง พระองค์ อย่าง อื่น เสด็จ ออก ไป พร้อมกับ ชาย สอง คน ไป หา หญิง คนทรง ใน เวลา กลาง ค่ำ พระองค์ ตรัส ว่า “ขอ ทำ นาย ให้ ฉัน โดย วิญญาณ ของ คนตาย ฉัน จะ ออก ชื่อ ผู้ใด ก็ ให้ เรียก ผู้ นั้น ขึ้น มา” ⁹ หญิง คน นั้น จึง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “ดูเถิด ท่าน ทราบ แล้ว ว่า ซาอูล ทรง กระทำ อะไร ที่ได้ จัด คนทรง และ พ่อมด แม่มด เสีย จาก แผ่น ดิน ทำไม ท่าน จึง มา วา กับ ดัก ชีวิต ของ ข้าพเจ้า เล่า เพื่อ ทำให้ ข้าพเจ้า ถูก ประหาร”

10 แต่ซาอูล ทรงปฏิญาณกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษ เพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น” 11 หญิงนั้นจึงทูลถามว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา” ซาอูลตรัสว่า “เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน” 12 และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า “ไฉนพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล” 13 กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า “อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร” และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า “หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่ง เสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน” 14 พระองค์ถามนางว่า “รูปร่างของเขาคืออย่างไร” และนางตอบว่า “เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่” ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นซามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้ 15 แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม” ซาอูลทรงตอบว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี” 16 และซามูเอลตอบว่า “ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า 17 พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้า แล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด 18 เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของ

พระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเลข ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้ 19 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟีลิสเตียด้วย” 20 แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในที่ กลัว ยิ่งนัก เพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหาร มา ตลอด วัน หนึ่งกับ คืน หนึ่ง แล้ว 21 หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า “ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟัง รับสั่ง ของ พระองค์ ยอม เสีย ชีวิต และ ยอม ฟัง พระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ 22 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์” 23 พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า “ไม่กิน” แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนนวยพร องค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง 24 หญิงนั้นมีลูกวัวอ้วนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแป้งมานวดแป้งทำขนมปังไว้เชื้อ 25 นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

29

เจ้านายฟีลิสเตียคัดค้านเรื่องดาวิด

1 ฝ่ายคนฟีลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล

2 เจ้านายฟีลิสเตียเดินผ่านไป ตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไป เป็นกองหลังกับอาคิซ

3 แล้วเจ้านายของคนฟีลิสเตียกล่าวว่า “พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่” และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟีลิสเตียว่า “นี่คือดาวิดมหาเดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอล ไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย” 4 แต่เจ้านายฟีลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟีลิสเตียทูลท่านว่า “ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศิระษะของคนที่นี่ดอกหรือ 5 ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรำรับกันว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’”

อาคิซสั่งให้ดาวิดกลับไป

6 อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามา รับสั่งแก่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็เป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่าน ตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน 7 ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายฟีลิสเตียทั้งหลาย” 8 และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า “แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือ

พระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์”⁹ อาคิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า “เราทราบแล้วว่าในสายตาของเราท่านดูอย่างทนต์สวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า ‘อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย’¹⁰ เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด พ้อมีแสงก็จงออกเดิน”¹¹ ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มีดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

30

ดาวิดแก้แค้นการทำลายเมืองคิกลาก

¹ อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองคิกลากปรากฏว่า คนอามา เลข ได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นคิกลากแล้ว เขาชนะคิกลากและเผาเสียด้วยไฟ² และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้น ไป เป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไป ตามทางของเขา³ เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยา กับบุตรชาย บุตรสาว ของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย⁴ แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องให้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก⁵ อาหิโนอัม ชาวยิสเรเอล และอาบีกายิล ภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย⁶ และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่า จะขว้างท่านเสียด้วยก้อนหิน ด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้น

ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 7 ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์บุโรหิตบุตรชายของอาหิเม เลคว่า “ขอนำเอโฟดมาให้ข้าพเจ้า” อาบียาธาร์ก็นำเอโฟดมาให้ดาวิด 8 และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะจับทันเขาหรือ” พระองค์ตอบท่านว่า “จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่” 9 ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมไปกับคนที่อยู่กับท่าน หกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธาร เบโสร คนที่ล่าหลังก็พักอยู่ที่นั่น 10 แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่าน และคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโสรก็หยุดพักอยู่ 11 เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทาน และให้น้ำเขาดื่ม 12 และให้ขนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อองุ่นแห้งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้วจิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว 13 และดาวิดถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาเลซคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้ 14 เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคนเคเรธ และปล้นที่ส่วนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และเราเผาเมืองคิกลากเสียด้วยไฟ” 15 ดาวิดถามเขาว่า “เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่” เขาตอบว่า “ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น” 16 เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขาริบได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟี

ลิสเตีย และจาก แผ่นดินยูดาห์ ¹⁷ และดาวิดก็ฆ่าฟันเขา ตั้งแต่โพล์เพล้จนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งขี้อูฐหนีไป ¹⁸ ดาวิดได้สิ่งของต่างๆที่คนอามาเลซริบคินมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้ ¹⁹ ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่ริบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คินมาหมด ²⁰ ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า “นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดริบมา” ²¹ แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลัธธารเบโสร์ และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิด และต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็ค้ำับเขาทั้งหลาย ²² คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า “เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพากรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน” ²³ แต่ดาวิดกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้อกับเราไว้ในมือของเรา ²⁴ ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรบได้ส่วนแบ่งของเขาอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน” ²⁵ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้ ²⁶ เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลาแล้ว ก็ส่งของที่ริบได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่าน ซึ่งเป็นส่วนของของ

รับจากศัตรูของพระเยโฮวาห์”²⁷ คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัททิธ²⁸ ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา²⁹ ในราคาล ในหัวเมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคนเคไนต์³⁰ ในโฮรมาห์ ในโคราซาน ในอาธาค³¹ ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

31

ซาอูลสิ้นพระชนม์

¹ ฝ่าย คน ฟิ ลี ส เตียก็ต่อสู้กับ คน อิสราเอล และ คน อิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิ ลี ส เตีย ล้มตายอยู่ที่บนภูเขา กิล โบ อา² และคนฟิ ลี ส เตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิ ลี ส เตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบินาดับ และมัล คิซุวราชโอรสของซาอูลเสีย³ การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู⁴ แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จงชักดาบออกแทงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาแทงเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา” แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น⁵ และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย⁶ ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิต ตลอดจนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน⁷ เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราชโอรส

ของ พระองค์สิ้นชีพ แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสีย
หลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น ⁸ อยู่มา
ในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า
ก็พบพระศพ ซาอูล และราชโอรสทั้งสาม อยู่บนภูเขา
โบอา ⁹ พวกเขาตัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่อง
อาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟี
ลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือรบเคารพ และ
ในท่ามกลางประชาชนของเขา ¹⁰ เขาเอาเครื่องอาวุธของ
พระองค์บรรจุไว้ในวิหารของพระอัทธาโรท และมัดพระศพ
ของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธชาน ¹¹ แต่เมื่อชาวยาเบ
ซกิเลอาดได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล
¹² ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืบยังรุ่งไปปลดพระ
ศพของซาอูล และศพราชโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพง
เมืองเบธชาน และมาที่เมืองยาเบซ ถวายพระเพลิงเสีย
ที่นั่น ¹³ เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบซ
และอดอาหารเจ็ดวัน

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a